

dočega Jugoslovanstva vsled njegove razširjenosti (govori ga okolo 10,000.000 duš) in centralne lege med Slovenci in Bolgari, katerim se pač niti ni treba učiti srbščine, ampak se ji samo prilagoditi.

Upam, da ni več tako daleč tisti čas, ko se začno realizirati tu izražene ideje, katere bodo nedvomno v posebni meri pospeševale velike narodne epopeje: »Kosovo«, »Kraljević Marko«, »Oslobodjenje«; one bodo na nas delovale tudi po veličastnosti snovi in po krepkem očrtanju značajev z elementarno močjo. Dočim namreč naredita v umetni literaturi spretnost in talent tudi nenaravne in puhle predmete interesantne, vzbujata v narodnih epih i silnost junakov i vzvišena narava predmeta brez umetne obleke ter opisa zanimanje in najtoplejše sočuvstvovanje.

Bajka o smrti.

Nad zemljo prostrano je plavala smrt,
 priplula v pustinje peščeni je vrt.
 Tam v mraku mladenič je legel na tla,
 na potu ustavila noč ga temná.
 Stopila v puščavi k mladeniču smrt,
 da odvede v nejasni ga Hadesa vrt.
 Poslednjič je jeknil mladenič bolnó:
 »Aj pusti mi, žena, življenje mladó!
 Saj radi te sprejmejo stari ljudje,
 v bolestih si tvoje rešitve želé!«
 Odletel duh njega je v Hadesa vrt,
 nad zemljo prostrano odplula je smrt. —

*

Na postelji ječal je starec bolan:
 »O, kdaj, smrt, že vendar mi pride tvoj dan!«
 »»Le čakaj še, starec, tri dolge noči,
 ker meni nocoj se še daleč mudi:
 tam daleč zaljubljen par srečno živi,
 nocoj moram streti njegove vezi.««
 In dalje smrt v nočno odpluje temó,
 na postelji starec zdihuje bolnó . . .

J. Hacin.